

Dit boek is gebaseerd op ware gebeurtenissen en wat
fantasie.

De waarheid en luchtkastelen

Deel 3

Colofon.

Auteur, Bart Sietses.

Officiële Titel,

De waarheid
en luchtkastelen

Deel 3.

ISBN, 9789403836263 Paperback.

Uitgegeven door: Eigen uitgave.

Eerste druk, Januari 2026.

Boek omslag ontwerp,

AI Solutions.

Verantwoordelijke voor

de inhoud: De Auteur.

Deze uitgave mag niet verspreid of gekopieerd
worden zonder vooraf goedkeuring van de schrijver,

© B. Sietses.

De waarheid en luchtkastelen

deel 3

Australië

Peter en Nina

1^e druk

Door: Bart Sietses

Hoofdstuk 30

Ik keek achterom en zag net over de kim het rode licht opkomen van de nieuwe, onvermijdelijke dageraad. Het was nog niet de echte zon, maar die mooie tijd van de dag waarin de nacht nog fris aanvoelde en er overal wat mist hing.

Ik voer met mijn boot, naar de overkant, waar mijn bestemming zich bevond. Volgens mijn kompas in westelijke richting, en mijn GPS-satelliet telefoon gaf nog ruim twee kilometer aan.

Voordat ik vertrok had ik een warme jas meegenomen, ik had dit al verwacht.

Het was eigenlijk altijd koud in de nacht als ik aan boord van mijn boot stapte. Overdag liep ik daarentegen rond in korte broek, shirtje en hoed, terwijl ik me te pletter zweette in pakweg 35 graden. Je moest ook nog eens weten om te gaan met al die vliegen, vooral bij het water. Maar 's nachts koelde het zó ver af dat een jas echt noodzakelijk was en dan waren er geen lastige vliegen.

Wat een rare wereld hier.

Soms verlangde ik best wel eens terug naar de vier seizoenen van het land waar ik geboren was.

Voorals de winter, de regen, en boerenkool met worst. Wat een idiote gedachte eigenlijk. Toch voelde het bijna troostend, daar midden in die eindeloze leegte.

Ik herinnerde me hoe ik als kind altijd weg wilde, in een van die vliegtuigen die boven mijn hoofd rond

het middaguur een soort kruispunt vormden met hun condensstrepen.

Ik wist dat het grote, internationale toestellen waren die opstegen vanaf de luchthaven Schiphol. Bij ons thuis, in Bovenkarspel, vlogen ze net laag genoeg om nog zichtbaar te zijn. Ik lag dan op het grasveldje in de tuin op mijn rug, met mijn handen gebogen als een verrekijker, en keek hoe die monsterlijk grote machines elkaar kruisten en langzaam richting het oosten bewogen.

Het dreunende geluid kwam altijd later, als de vliegtuigen al uit het zicht verdwenen waren.

Ik wilde echt heel graag in zo'n vliegtuig zitten, de wijde wereld in. En nu lag die wereld voor me, maar anders dan ik toen had gedacht.

De boot gleed langzaam, met zo weinig mogelijk lawaai, naar de overkant van de lange riviermonding. Hier was de oversteek ongeveer drie kilometer, terwijl de rivierbedding zeker vijf kilometer lang was. Het gebied lag in het noorden van Australië, een stuk onder Darwin, in een regio waar je niet dood gevonden wilde worden, als je niet al was aangevallen door een krokodil.

Er was geen stroming, en de rivier was een ideale plek om spullen te verhandelen. Ik eindigde tussen de mangrovebossen en verdween dan ook volledig uit het zicht.

De bomen stonden daar als wachters, hun wortels zwart en scherp als klauwen die het water in grepen. Politie zag je hier bijna niet, al moest je tegenwoordig wel oppassen. Soms werkten ze met

drones die op een hoogte van zo'n twee kilometer boven een plek bleven hangen om types zoals ik te volgen. Je hoorde ze niet, je zag ze niet, maar je wist dat ze er konden zijn. Maar goed, ze konden het proberen. Ze waren er nooit als ik aan wal kwam.

Dit was een gebied waar de wal overal kon zijn. Wegen waren er nauwelijks. Zij, degene die de 'buit' kwamen halen, deden alles met 4-wheel-drive-trucks, gewoon over land dat voornamelijk uit bos bestond. Met een drone kon je misschien beter zien waar je moest zijn, maar zelfs dan bleef het voor de instanties lastig te raden waar precies werd aangelegd, en waar die trucks reden. In ieder geval was het nu te mistig, en ik kon varen zonder opgemerkt te worden.

De boot was zwaar beladen met zakken cacaobonen van toch wel zeventig kilo per stuk. Dat spul was hier in deze contreien peperduur, en er werden veel bonen aan de andere kant van de rivier verhandeld. Ik 'haalde' ze voor 750 dollar aan de ene kant, en verkocht ze aan de andere kant. Iedere keer dat ik zo'n lading overbracht, verdiende ik 2200 Australische dollars. Zwart geld, zo in mijn zak, vragen stellen deed ik niet, gewoon doen.

Ik naderde nu de wal en laveerde, met behulp van mijn dieptemeter, tussen de mangrovebomen door. Het was hier afwisselend diep en zeer ondiep; je moest echt weten waar je voer.

Soms kraakte er een tak onder de boeg, en dan hield ik mijn adem in. Eén verkeerde beweging en je zat muurvast.

Ik ging aan land bij een plek waar twee zwarte trucks stonden te wachten. Ik meerde aan, zette de bootmotor uit en luisterde naar het politiekanaal. Er werd wat gepraat over drones die veel noordelijker vlogen. Mooi. Niks aan de hand. Uitladen maar, zoals ik al zei, politie zag je hier nooit.

De boot werd in stilte gelost. De zakken sloegen met een dof geluid op de laadklep van de Dodge RAM pick-up truck. Je moest ze wel met twee man pakken ieder aan twee oren, het waren jutte zakken maar te zwaar om alleen te tillen.

Geen woorden, zwijgend werd de boot leeg gemaakt.

Een van hen, de voorman, gaf me 2200 dollar. Ze groetten allemaal en vertrokken. De stilte keerde terug, samen met de mist.

Ach, communicatie verliep via de satelliettelefoon, dat werd hier nog niet afgeluisterd, voor zover ik wist.

Deze lieden waren gewoon werknemers van een grotere baas die alles regelde. Meestal waren het Aboriginals die nauwelijks Engels spraken. Het enige wat de voorman zachtjes tegen me zei, was, 'Hello boss, thanks and see you next time ok?'

Ik knikte, de boot was gelost, en ik was blij dat er weer een vrachtje afgeleverd en betaald was. Ik kon terug naar mijn truck aan de andere kant.

De zon was inmiddels opgekomen terwijl ik vol gas over het water voer, in oostelijke richting. Mijn jas kon alweer uit, het werd snel warmer, ook op het water. Ik zocht mijn zonnebril en pakte een koud biertje uit de koeltas. Verdiend, dacht ik. Voorlopig weer genieten.

Aan de andere oever, waar weinig bomen groeiden in tegenstelling tot de overkant, meerde ik mijn boot aan. Acht meter lang was-ie, met een kajuitje voorop waarin ook de besturing zat. De boot was zwart gespoten, zodat hij niet opviel op de rivier. Het afdekzeil, welke over de lading lag, was eveneens zwart. Het werd vastgezet met rubber elastieken en diende meteen als dekzeil wanneer de boot niet werd gebruikt. Praktisch. Verderop stond mijn truck onder een uitwaaiierende boab-boom.

Er moest nog een stukje gereden worden, een uurtje, om bij mijn trailer te komen. Die stond verstopt in een bosje midden in de wildernis, vlakbij een oude schuur vol spullen, handgereedschap uit de tijd dat mannen nog zelf dingen maakten, fantaseerde ik. Het houtwerk was vergrijsd, het flauwe punt dak was gedekt met metalen golfplaten, erg verroest, maar de plek had iets onaantastbaars, alsof het al heel lang wachtte. Ik had mijn oog op dat plekje laten vallen, maar er was nooit iemand te zien. Mijn woontrailer stond iets verderop geparkeerd, met het idee dat ik later wel eens zou vragen hoe het zat.

De trailer van die eigenaar van het land stond er ook, daar stond 'for sale' op.

Alleen, er kwam nooit iemand iets halen, of eens kijken, voor zover ik weet.

Stukje bij beetje, en na een paar keer uitstel, begon ik me toch af te vragen, waarom bel ik de eigenaar niet gewoon en kijk of ik een deal kan maken?

Er stond een bordje voor de trailer daar, met een paaltje in de grond geslagen met en een telefoon nummer.

Ik kon altijd een gokje wagen. Maar dat bracht wel iets met zich mee, geen lui leventje meer, maar écht aan de slag. Nou ja , dan maar. Het moest er toch eens van komen. Werken dus. Want dat was hier onvermijdelijk als je niet smokkelde en een gewoon leven wilde leiden en dan ook hier wilde overleven, of je moest heel rijk zijn, dat was ik dus niet.

Het hele terrein, ik dacht zo'n 1000 hectare aan de prijs te zien, stond te koop voor 50.000 Australische dollars.

Veel te veel, natuurlijk. Land kost hier bijna niks en ik had 35.000 dollar gespaard, ik dacht eerst maar eens kijken hoe of wat.

Ik draaide het telefoonnummer op mijn satelliet telefoon, iemand nam op, het bleek van de zus van de boer te zijn. Zij verwees direct door naar een verzorgingstehuis in Darwin, waar de oude man was opgenomen. Volgens haar kon hij niet meer voor zichzelf zorgen. Ik dacht nog, wat zou het een bende zijn in die trailer van die ouwe. Ik vond mezelf namelijk nogal netjes. Althans, dat was, en is

nog steeds zo, ik had daar niet gekeken maar daar dacht ik aan, als ik het zou kopen moet ik erin gaan kijken. Ik wilde de vrouw nog wat vragen over de grootte van het land maar ze verbrak zo ineens de verbinding.

Ik reed het parkeerterrein van het bejaardentehuis 'the end of the road', het was letterlijk aan het einde van de weg daar, erg deprimerend. Ik belde aan bij de hoofdingang. Een klik en de deur ontgrendelde. Ik liep naar binnen en vroeg bij de receptie, waar een oudere dame zat, naar de oude boer. Ik zag op het bord bij de trailer Jenkins staan, dat moet hem dus zijn. En ja, die man kenden ze.

Zij verwees me direct naar de balie verderop in de gang aan de andere kant, waar iemand achter een ruit aan de computer zat. 'Die weet het wel,' zei ze. Ik liep naar de balie en herhaalde mijn vraag, mijn stem ging door zo'n rondje met gaatjes op gezichtshoogte, wat een ouderwetse toestand zeg. 'Die cliënt zit op de tweede etage, kamer 234,' zei de medewerkster hard, ik hoorde haar terug door de gaatjes, ik vroeg me af waarom dit zo was met dat raam. 'Komt u op bezoek?' vroeg ze erachteraan. 'Ja, ik kom eens kijken hoe het is met die oldtimer,' zei ik. En wie bent u, als ik het vragen mag? 'Ik kom even op bezoek, het is een buurman van me, vandaar.'

'O, oké er komt eigenlijk nooit iemand voor hem, hij zal het best leuk vinden.'

Hier heeft u een kaartje voor de lift.’
Ze overhandigde me het pasje kwam uit haar hok via een deur die ontgrendeld werd en liep mee. De ingang van de lift bevond zich op een soort pleintje met aan twee zijden een lift. ‘Speciaal om te verdwalen als je een beetje dement bent,’ dacht ik nog. ‘Dit is een tehuis voor demente en zeer terminale bejaarden, zei ze meteen achter mijn gedachte aan, als u iets vraagt praat dan langzaam. Kijk daar op dat bord, het is nummer 234,’ op de tweede mompelde ze.’
Wat een raar mens dacht ik nog.

Ik bedankte haar en nam de lift naar de tweede etage.
Even kijken, nummers op een bord aan de muur met pijlen. Rechts of links? Links.
Even later stond ik voor zijn deur. Ik klopte aan. Een ruwe, broze stem riep: ‘Binnen’ en de deur klikte open. Een groen lampje boven de deur viel mij op. Wow, dacht ik, het is echt gebeurd met je als je hier komt te wonen.
Ik liep de kamer binnen. Daar zat hij.
Voorovergebogen op een oude lederen stoel die elektrisch was. De tv stond aan op het repeat nieuws. De hele godganse dag hetzelfde.
Heel even had ik met hem te doen, het verschil is wel erg groot, maar ja, we worden allemaal zulke wrakken als we het al halen.
‘Hallo, ik ben Peter,’ zei ik.
‘O,’ bromde hij. ‘En hoe nog meer?’
‘Visser.’

‘Ohh, een Hollander? Dat is altijd goed volk’
 Hij wees naar een oude stoffen fauteuil in de hoek,
 een stoel met een diepe holling in de zitting. Er
 moest lang en vaak op gezeten zijn, als je bedenkt
 wat hierop gezeten heeft.

‘Normaal heb ik een geweer op schoot,’ zei Jenkins.
 ‘Ja natuurlijk,’ zei ik en ging zitten. ‘Ik heb er zelf
 ook een, maar hier hoeft dat toch niet meer meneer’
 Ik dacht nog: die gaat hier dus tussen zes plankjes
 weg. Hij heeft zijn hele leven op het land gewerkt,
 alle gevaren getrotseerd, en zie hem nou zitten. Dat
 is zijn beloning, die klote vijfendertigduizend dollar
 van mij voor zijn land en die heeft hij niet eens meer
 nodig.

Hij begon te praten. ‘Heb jij dat bordje gezien en
 gebeld’

‘Ja,’ zei ik. ‘Uw zus kwam aan de telefoon. Ze zei
 dat ik de eerste was in twee jaar en verwees me
 hierheen.’

‘Nou ik hoor het al, er wordt niets gedaan om er nog
 wat voor te maken. Twee jaar niemand geweest.
 Die zogenaamde dochter van mij heeft er ook geen
 belang bij’ mompelde hij bijna onverstaaanbaar.

‘Je hoeft geen u te zeggen,’ bromde hij hardop.

‘Hou daar maar mee op. Wat was je van plan met
 dat land te doen’

‘Wonen sowieso,’ zei ik. ‘Dat was het plan. Daarna
 zie ik wel weer. Echte plannen zijn er nog niet. Een
 plek voor mezelf zou al mooi zijn.’

Hij keek me langdurig aan. Toen zei hij:

‘Luister. Ik wil niks nalaten aan m’n gretige familie.
 Inclusief mijn hebberige stiefdochter. Die is eigenlijk

van een andere vent, uit een eerder huwelijk, dus nog niet eens mijn dochter. Gelukkig niet. Het is een hebbelijke trut. Ze vroeg altijd om geld. Nou, ik heb haar nog nooit een rotcent gegeven. Ik heb zelf nooit kinderen gehad. Ik moest me aanpassen aan haar, mijn ex. Ze was zo'n dictator. Op een dag was ze weg. Foetsie. Mooi opgeruimd staat netjes, dacht ik nog' Hij lachte als een boer met kiespijn.
'Die dochter was gelukkig met haar mee'

De advocaat die de scheiding moest regelen heeft ze niet gebruikt, maar wel rekeningen sturen, die vent, de aasgier. De rechter heeft me uiteindelijk, na vele jaren, niet getrouwd verklaard. En als ik doodga, gaat er nu niks naar die stiefdochter. En ik gun ik haar ook niks. Vandaar.

Hij zuchtte diep.

'Maar Peter, dat bord gooi je maar weg. Je mag van mij de hele boel hebben. Als ik er maar vanaf ben. Meenemen in m'n graf gaat toch niet. Alleen... je moet wel mijn zorgkosten hier betalen. Ik heb niks. En ja, ik denk dat ze zeggen: je hebt het land verkocht, dus de koper betaalt. Je geeft me een dollar voor alles, dus dan is het echt van jou.'

'Bedoelt u dat ik alles voor een dollar krijg, en in ruil daarvoor alle zorgkosten vanaf vandaag moet betalen?'

'Ja. Precies goed gezegd.'

Hij wees naar een kast. 'Ga eens naar die lade en pak de rode map.'

Ik gaf hem de map aan.

‘Hierin zitten alle papieren om dat land op jouw naam te zetten. Inclusief alle opstallen. Ergens op het terrein staat nog een schuur met spullen erin, een paar Caddle Drivers en er is nog een schuur ergens op het land. Ehm... die is een beetje eng voor jou denk ik haha, je vindt het wel. Alles is van mij. Hier zitten de sleutels, alles. Ga er snel mee naar een notaris in Darwin. Ik geef je ook mijn verklaring mee. En mijn ID kaart. Die moet je morgen ofzo wel even terugbrengen.’

‘Maar dat kunt u toch niet zomaar doen’

‘Begin jij nou weer met dat u? Ja, ik ben de enige eigenaar. Alles is van mij. En zo blijft het ook, tenzij jij het koopt.

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik maak dus een kopie van de nieuwe eigendomsakte en breng die langs. Oké’

‘Ja, dat,’ zuchtte de man met een vermoeid wegwerpgebaar. ‘Ga nu maar en regel de zaak. Tot ziens, Peter. Ik hoop dat je er heel gelukkig wordt op dat godvergeten land’

Ik ga. Wat raar, dat laatste, waarom zei hij dat nou. Maar ik kijk nog eens achterom naar die oude, wel zeer vriendelijke maar eigenzinnige man.

Wat moet ik hier allemaal van denken?

Ik weet niet eens hoe hij van zijn voornaam heet.

Jenkins weet ik. Dat staat in de papieren.

Bij de balie groette ik de mevrouw.

‘Bedankt nog voor uw hulp’

Ze knikte lachend, alsof dit allemaal de normaalste zaak van de wereld was.

Buiten stapte ik in mijn auto en zuchtte diep.
Wat heb ik nou weer allemaal meegemaakt?
Jemig.
Ik steek een Winfield op.
Even bijkomen van de schrik. De rook kalmeert me,
een fractie maar.
Ik reed naar het centrum en vroeg aan iemand of er
een notaris in de buurt zat.
En ja, die was er vlakbij.
Ik parkeerde de auto, liep het kantoor binnen.
Een heel leuk meisje zat aan de telefoon.
Ze gebaarde dat ik daar moest gaan zitten, bij een
muur vol stoelen.
Na een tijdje zei ze: 'Kom maar hier'
Ik liep naar haar toe.
Ze lachte verleidelijk naar me, maar business is
business dus geen gelazer.
Ik legde uit dat ik een akte wilde overschrijven.
Ze belde kort met een medewerkster en zei: 'Loop
maar door, daar vangt iemand je wel op. Succes'
Onderweg naar het binnenste van het gebouw
kwam een vrouw op me af, een jaar of dertig
schatte ik.
'Bent u Peter Visser'
'Ja, dat ben ik,' zei ik.
'Komt u maar mee,' zei ze. Ze stelde zich voor als
Nina. 'Dan zullen we in mijn kantoor de akte eens
gaan bekijken'
In haar kantoor vroeg ze: 'Uw legitimatie alstublieft'
Terwijl ik die pakte, bestelde ze koffie via de
telefoon.

Aan de muren hingen foto's van haar op een veebedrijf ergens op het platteland. Paarden. Koeien. Zonlicht dat door een stoffige schuur viel. 'Wat een prachtige foto's zijn dat,' zei ik. 'Ja,' zei ze. 'Dat is bij mijn familie. Zij bezitten hier in het noorden een van de grootste boerenplaatsen van het hele land. Ik heb daar ook gewerkt en geleerd hoe ik caddles moet drijven' 'Wat gaaf,' zei ik. 'Ik zou daar ook wel eens willen zijn om te kijken. Mooi hoor' 'Nou, wie weet hè' zei ze, en ze glimlachte alsof ze het werkelijk meende. Ze opende zich naar me en keek me aan, ik zag aan haar ogen en houding, dat ze hield van het leven, een levenslustig meisje. Ze keek me weer een tijdje aan, met haar lichtgrijze ogen en vroeg aan mij hoe ik hier allemaal aan kwam, de papieren bedoelde ze. Ik vertelde haar over de oude man, de eigenaarsakte en zijn ID-kaart, en over het geld dat ik eraan wilde uitgeven, waar die oude man dus niets van moest weten en dat ik daarvoor in de plaats alle zorgkosten zal betalen vanaf de akte datum. 'Oké,' zei ze dat is een nobel streven Mr. Visser, 'laat de spullen maar achter. Teken even een verklaring bij de balie en kom morgen rond 12 uur maar terug. Dan zal ik alles even doornemen en onderzoeken. Is dat oké?' 'Jazeker,' zei ik. 'Alles is toch in goede handen hier?' 'Ja, natuurlijk,' zei Nina. 'No worries mate.' Ik keek

haar na toen ze wegliep, ze zag er echt goed uit voor een dame die net dat kleine beetje van de jeugd mistte, maar zeker het mooie lichaam had.

Ik liep weg naar het parkeerterrein en dacht, Nu heb ik dus 35.000 dollar over! Dat maakte me ontzettend blij. Ik reed in een oude truck die eigenlijk van ellende uit elkaar viel. Wie weet, als alles doorgaat, kan ik een truck kopen van een duizendje of tien, dacht ik want ik moest ook nog even wat betalen aan dat verzorgingstehuis waar die ouwe zit, het is te hopen dat hij vanaf nu geen 10 jaar blijft zitten. Maar voor nu eerst even een hotelletje boeken en een biertje drinken op het succes van vandaag!

Hoofdstuk 31

De volgende dag, om 12 uur, stond ik bij de notaris, bij Nina, op kantoor. Ze zei, 'Kom even mee naar een spreekkamer.' Ik dacht, Oh, dat is niet goed. We gingen zitten, en een wat oudere man kwam erbij. Hij stelde zich voor als Bert Klaver, notaris, een Hollandse familie zeker, Bert stak van wal met de opmerking dat alles was nagekeken en eigenlijk al zo goed als klaar was. Pfff ik blij Hij schoof wat papieren mijn kant op en vroeg, 'Vindt u het belangrijk dat ik de koopakte helemaal voorlees, of alleen de hoofdpunten?'

Ik antwoordde, 'Doe maar alleen de hoofdpunten.' Hij begon, 'Ik heb alles gemarkeerd met een viltstift net als het kadaster op de overzicht kaart. Het zijn drie stukken grond maar sluiten wel op elkaar aan.'

'Het gebied ligt ruwweg tussen Jenkins Rd en Wickham, in Noordelijk Territorium.' De notaris vervolgt.

'Kavel 1, aangegeven met een rode lijn, een gebied van 1000 hectare, zoals aangegeven op de kaart van het kadaster, herkenbaar als jachtgebied.

Daarnaast een kavel, aangegeven met een groene lijn, van 750 hectare, aangemerkt als weidegebied, en een derde kavel aangegeven met een blauwe lijn, van 1250 hectare, ook als weidegebied.'

Ik was even stil. 'Wat zegt u nou? In totaal 3000 hectare?'

'Ja,' antwoordde de man. 'Dat zit zo, de vader van de oude eigenaar heeft destijds zijn claims op

papier gezet en die als erfenis aan zijn zoon gegeven, dat is de man dus die dit alles aan u gaf. De notariële verklaring zit erbij. Dus u bent vanaf vandaag, na controle van alles, de eigenaar van 3000 hectare grond in het Noordelijk Territorium van Australië. Ik kan u feliciteren.’ Heeft u verder nog vragen voor mij’, nee? ‘dan ga ik’. Hij stond op en voegde eraan toe, ‘U krijgt een nieuwe map met alles netjes gerangschikt, dankzij Nina. Zij wilde dat graag doen, maar dat maakt niet uit, het is ok. Ik wens u verder een prettige dag.’ En hij liep de kamer uit.

‘Zo, zei Nina, die heeft het zeker druk of hij heeft ergens moeite mee zo ken ik hem niet. Maar Peter, geweldig, hè? Je bent nu zomaar een grootgrondbezitter!’
 ‘Blijf maar even zitten,’ ging ze verder, ‘dan krijg je zo alles terug in een nieuwe map.’
 Ik vroeg, ‘Kan dat ook in tweevoud? Er moet een kopie naar Jenkins.’
 ‘Ja, natuurlijk! Neem maar een filterkoffie, die staat daar op de kast.’

Na een halfuurtje kwam Nina weer binnen met twee mappen. Ik bladerde erdoorheen. ‘Ja, mooi gedaan, Nina.’ Ze lachte een beetje en keek me aan op een manier waarvan ik dacht, Dat hoort hier niet, maar wel bij een borrel! Ik dacht, Trek de stoute schoenen aan! Ik vroeg, ‘Nina?’
 ‘Ja?’ zei ze.
 ‘Wil jij vanavond met mij uit eten?’

Ze keek me een tijdje aan en zei toen, 'Nou Peter, dat komt goed uit. Ik heb vanavond niks en het is vrijdag, dus... Ja, waarom niet!'

'Normaal ga ik niet met cliënten uit, maar dit is zo speciaal. Ja, graag, dank je!'

Ik sta op en loop naar de deur, 'wacht even, zegt Nina, hier zijn ook nog de rekeningen, de legeskosten van de grond en mijn privé mobiele nummer.'

'Ok dank je wel. We appen nog.'

Ik stapte in mijn oude truck, en ineens drong alles tot me door. Nee, eerst die ouwe een kopie brengen. Als hij dat goedkeurt, dan is het écht allemaal van mij, dacht ik. Ondertussen maak ik de envelop met de rekening open. 11.000 dollar pff dat is nogal wat, inclusief achterstallige taks wat niet is betaald 2570 dollar. Zo had ik er natuurlijk nog niet over gedacht, maar het is altijd minder dan de 35K die ik voor het land wilde betalen en helemaal minder dan die 50K die hij vroeg.

Ik reed naar opgewekt fluitend het bejaardenhuis en parkeerde de auto onder een afdak, tegen de hitte van de zon. Met een kopie in mijn hand liep ik naar binnen voor een bezoek, de deur stond open. Bij de balie zat weer dezelfde vriendelijke mevrouw. 'Hoi,' zei ze, 'komt u weer voor de oude man van de tweede?' 'Ja,' antwoordde ik.

'Oww... nou, ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik het zo zeg hoor, maar hij afgelopen nacht helaas overleden, wilt u hem nog even zien, hij ligt hier in

de aula, in een vuren kist betaald door de gemeente, het maakt toch niet uit waarmee hij in het vuur beland?’

‘Ehm dat ben ik met u eens, maar nee dank u, dat kijken is niet nodig.’

Dat kwam wel hard aan, deze onverwachte boodschap. Ik slikte een paar keer en vroeg, ‘Was er nog familie bij, of zo?’

‘Nope,’ zei ze. ‘Volgens mij had hij niet echt familie. Er is in de twee jaar dat hij hier zat nog nooit iemand langsgekomen. Behalve u dan, voor zover ik weet. Wij gaan zelf wel eens op bezoek als het zo uitkomt. Ik ben er ook wel eens geweest, en hij had het meteen over zijn mobile home, zijn beesten en zijn land. Hij zei altijd dat er niemand was om hem te helpen.’ Ze zuchtte even en vervolgde, ‘Het is wel heel droevig, zoals zijn stiefdochter hem heeft laten zitten.’

Ik weet dat hij die had, maar waar zij woont of hoe ze heet, dat weten wij niet. In ieder geval zorgt de gemeente nu voor zijn begrafenis. Dat wordt vast wel een crematie, mooi goedkoop.’

Ik stond daar en voelde me ongemakkelijk.

‘Is er nog iets af te rekenen wat betreft die kamer en de verzorging mevrouw?’

‘Dat weet ik niet ik ga het even navragen aan de administratie. ‘Momentje,’ zei ze, u heeft hem nog even gesproken en hier verder niks mee te maken. Kende u hem al lang?’

Ik antwoordde kortaf, ‘Ja, al heel lang. Ondertussen krijgt zij antwoord van de administratie, nou volgens

onze papieren rekent de gemeente alles af voor meneer Jenkins dus nee er staat niks open. Hoezo denkt u dan dat u wat zou moeten betalen? Ik weet het u bent geen familie, 'Ik zeg nee hoor' Wat gaat haar dat allemaal aan? dacht ik. 'Ik moet gaan,' zei ik. 'Dank u wel. Tot ziens.'

Ik reed met mijn truck weg van de parkeerplaats, op weg naar mijn mobile home. Dat was toch wel weer dik 100 km rijden. Eerst maar eens even langs de Mac, ik had honger. In de consternatie was ik Nina helemaal vergeten, het etentje om het te vieren. Dat gaat niks worden vandaag.

Wat nu? Ik moest eigenlijk naar mijn nieuwe land en mobile home om eens te kijken wat voor dierlijke kadavers ik daaraan zou treffen, haha.

Ik besloot om bij de Mac even te bellen met haar om te zeggen dat ik niet kon vandaag. Jammer, maar helaas, wilde gedachtes speelden in mijn hoofd, hormonen he, maar daar is ze helemaal niet van denk ik.

Aangekomen bij de Mac bestelde ik wat te eten en ging zitten. Ik pakte mijn telefoon en belde privé nummer Ik was ook helemaal niet gekleed op het uit eten gaan, ja, mooie smoes ook!

Ik zei, 'Hoi ja, helaas kan ik het vandaag niet waarmaken, maar kunnen we ook morgen of een andere dag eventueel uit eten gaan?' vroeg ik.

‘Nou,’ zei Nina, ‘ik vroeg me eigenlijk ook al af hoe je dat allemaal ging doen, Peter. Dat uit eten heeft geen haast. Wat ik wel kan doen, en eigenlijk ook wil, is jouw kant op komen, ik heb toch vrij, heb je daar zin in?’

‘Ja, daar had ik nog niet over gedacht. Het is wel een eind rijden. Wil je dat wel dan? Er is helemaal niks daar behalve een groot winkelcentrum een heel stuk verder maar wel in de buurt.’

‘Maak je daar niet druk om, Peter, ik rijd graag, en het is leuk dat land eens te bekijken van jou.’

‘Oké, Nina, dan app ik je de locatie voor je navigatie. Ik ben er over een dik uur, en jij?’

Nina wist dat nog niet precies. ‘Ik zie je daar dan wel, ik app je als ik in de buurt ben, Peter.’

‘Oké, bye.’ Ik kreeg gelijk kloppingen in mijn broek, jezus gaat het wel Petrus, Ja, gevoel gaat echt veel verder dan verstand. En ja, ze was nou eenmaal een lekker ding, een beetje op leeftijd, maar dat zie je niet echt en ze komt bij mij, top!!

Het is niet zo erg dat je denkt, zo oud is ze niet, ik ben zelf ook al dik in de 40.

Na een lekker maaltje ga ik weer op weg, wel wat opgewonden. Het geeft energie, en dat had ik al van het land dat ik verworven heb. Maar het denken aan haar is ook belangrijk. Ik start de truck en rijd weg, de radio op zeven, een CD erin van Men at Work het eerste nummer, Down Under, hard aan.

Nina heeft een mooie baan van acht tot vijf in de middag. Het notariskantoor waar ze werkt, is van haar oom, een broer van haar vader. Ze heeft een mooi appartement in Darwin, vlak bij het centrum, en geniet ervan met volle teugen. Ze is vrijgezel, maar heeft een paar verkeerde relaties achter de rug en wil niets liever dan alleen blijven. Daarnaast heeft ze ook haar familie, vader, moeder, een zuster en twee broers. Haar familie is oorspronkelijk Italiaans.

Het verleden,

Ze waren met de boot gekomen, net na de tweede wereldoorlog. Ze werden gedwongen doordat een situatie in heel Europa voor hen onhoudbaar was geworden. Het communisme van Stalin had daar voet aan de grond gekregen, en de brute levensomstandigheden werden daardoor alleen maar benadrukt. Vrijheid was nauwelijks meer een begrip. Tijdens het zogenaamde 'tijdperk De Gasperi' probeerde, bijvoorbeeld, Italië zichzelf opnieuw uit te vinden. Het land werd herbouwd met een nieuwe republikeinse grondwet, en er werden stappen gezet richting economische wederopbouw. Premier Alcide De Gasperi, een voorstander van internationale samenwerking, speelde een cruciale rol in dit proces. Hij overtuigde Italië om deel te nemen aan het Amerikaanse Marshallplan en hielp bij de oprichting van de Raad van Europa. Ook zorgde hij ervoor dat Italië zich aansloot bij de NAVO. Maar terwijl hij zich inzette voor democratische idealen, stond hij tegenover een van

de grootste communistische partijen van West-Europa, de PCI, die gesteund werd door Moskou. De Gasperi deed wat hij kon, maar het communisme had een onweerstaanbare aantrekkingskracht in tijden van misère. Juist wanneer het slecht ging, bloeiden de communisten op, alsof ze zich het beste voelden in een wereld vol tegenslagen.

Voor veel Italianen, maar ook Nederlanders, waaronder mijn grootouders, werd het na de oorlog te veel en moesten na veel verdriet hun zo geliefde moederland verlaten. Ze besloten te emigreren, net als duizenden andere Europeanen die een uitweg zochten uit door oorlog uitgeputte gebieden.

Australië, Canada, met zijn beloften van ruimte en nieuwe kansen, lonkte.

Mijn grootouders waren ook onder de vele immigranten die in Noord-Australië een nieuw leven begonnen. Net als de meesten werden ze vooraf aan een boerderij toegewezen waar ze moesten werken. Ze hadden nog geen kinderen en werkten hard om aan de verwachtingen te voldoen. Als beloning kregen ze uiteindelijk 10 hectare grond in de Northern Territories, toegewezen door het land office. Dat land kreeg je niet zomaar; je moest volhardend zijn en vaak genoeg terugkomen om je zaak te bepleiten.

Naast hun werk op de boerderij, waar ze werkten, besteedden mijn grootouders hun schaarse vrije tijd aan het bouwen van een huis op het stuk grond dat

ze hadden gekregen. De omstandigheden waren zwaar. De afstanden in dit enorme land waren groot, en de zomers waren genadeloos heet. Die hitte leek eindeloos te duren, en de winter werd door velen, ook door hen, smachtend afgewacht.

Toch zetten ze door. In korte tijd transformeerden ze hun verblijfplaats tot een thuis. Terwijl het huis nog in aanbouw was, leerden ze de taal steeds beter, waardoor communicatie met de lokale bevolking gemakkelijker werd. Ze verplaatsten zich op een soort combinatie, zoiets als een fiets met een motor die je met een handle liet zakken op de voorband, als de benzine op was kon je fietsen.

Toen het huis bijna af was, gingen ze naar het land om kijken wat ze konden doen. Hij wilde zijn kans grijpen in dit land van grote mogelijkheden. Ze namen afscheid van de boer en zijn collega's, pakten hun hele hebben en houden in, en vertrokken. De reis van 45 kilometer naar hun eigen stuk grond was een avontuur op zich. Met paard en wagen, die opa van de boer had gekregen, trokken ze over slecht begaanbare paden. Onderweg sliepen ze in de oude wagen, tussen hun spullen. Ondanks de uitdagingen voelde de vrijheid als een overwinning. Bij aankomst op hun nieuwe land had opa al een kamertje in het huis gemaakt, waar ze voorlopig konden leven. Ze wisten dat het gezegde 'Down Under, it is what it is, mate' ook op hen van toepassing was. Dit was een plek waar je met

doorzettingsvermogen en improvisatie veel kon bereiken.

Op een dag kreeg opa post uit Nederland. Een vriend van hem, een rijke Alkmaarder, had via een brief gehoord van hun abrupte vertrek. Uit medeleven stuurde hij een pakket met Hollandse tulpenbollen en vijf briefjes van honderd Australische dollar. Opa was stomverbaasd, maar het geld kwam als een geschenk uit de hemel. Blij met deze onverwachte steun besloot opa een plekje op zijn land uit te zoeken, dicht bij het huis, om de 25 tulpenbollen te planten.

Het was november 1951.

Deze vriend, die eigenlijk uit de Beemster kwam, had in 1946 nog bezoek gehad van opa. Het was kort na de oorlog, en samen hadden ze een boerderij in de Beemster bezocht, waar bloembollenbedrijven langs de doorgaande weg lagen. De oorlog had daar weinig schade aangericht; ondanks de moeilijkheden waren de bedrijven nooit gestopt. Bloembollen werden zelfs gegeten tijdens de hongerwinter, soms verwerkt in soep of geserveerd bij aardappelen. Maar als er een mof op de boerderij kwam kijken, werd alles verstopt; dan was er niets meer te vinden.

Die reis naar de Beemster was de enige keer dat opa Alkmaar had bezocht. Het was een wereldreis geweest vanuit Bovenkarspel, met al die checkpoints en met een oude Ford. Zijn vriend had later in 1948 een tijdje bij opa en oma gelogeed in

Bovenkarspel, en dat contact bleef hen verbinden, zelfs aan de andere kant van de wereld, hij reed in een Fiat helemaal van Florence naar Bovenkarspel. En gekke rit maar hij deed het wel. Je moet onafhankelijk zijn zei hij altijd, maar wat bleek nou, hij was rijk.

Het was een armoedige tijd, kort na de oorlog. De wereld was in wederopbouw, en overal was de schaduw van verwoesting en verlies nog voelbaar. Maar ondanks de moeilijke omstandigheden had de reis en het verblijf dat daarop volgde, een onverwacht vervolg gekregen. Zijn vriend, zo communistisch als maar kon, bleef toch een goede vriend. Een man van principes en overtuigingen, maar ook van vriendschap en loyaliteit. Hij had Opa destijds nog gewaarschuwd, 'Pas op als je denkt aan emigreren. Het is lang niet zo mooi als ze zeggen'. Maar hier in Australië ben je tenminste vrij. Niemand van de overheid **bekommerde** zich om je. Je kreeg een stukje grond, en daarna moest je het zelf maar uitzoeken, daar kwam het in feite op neer. Die woorden klonken vaak door in zijn hoofd. En zo verstreek de tijd. Samen met zijn vrouw en zijn vriend, die toch soms overkwam, had hij gewerkt, gezwoegd en gebouwd. Het huis, ooit een eenvoudige droom, kwam uiteindelijk af. Het was een prestatie op zich, mede dankzij het geld dat zijn vriend bijdroeg en het harde werk dat ze samen verrichtten. Op hun land groeide veel riet. Een grote inkomstenbron was het niet, maar het groeide

weelderig langs de talloze verlagingen in het terrein. In de zomer stonden die vaak bijna droog, maar in de winter overstroomden ze regelmatig. Het was een harde manier van leven, maar het werk loonde.

De boer waar ze veel aan verkochten, nam grote hoeveelheden riet voor zijn paardenstallen, en het restant verkochten ze aan andere afnemers. Ondertussen hadden ze tulpenbollen geplant, een gewaagde keuze in de Australische grond. Maar die beslissing bleek visionair. De tulpenbollen vermenigvuldigden zich sneller dan verwacht. In 1955, slechts vier jaar nadat ze naar Australië waren vertrokken, hadden ze al duizenden tulpenbollen gekweekt. Het werd al snel duidelijk dat er potentie zat in de teelt. Een boer uit de omgeving, die een bloembollenbedrijf had, kwam op een dag langs om de bollen te bekijken. Hij bekeek ze aandachtig, draaide er een paar in zijn handen en zei met een goedkeurend knikje, 'Dit is een apart ras, eentje die hier niet voorkomt. Deze wil ik wel kopen.'

Die woorden luiden een nieuw hoofdstuk in. De teelt en verkoop van bloembollen namen grotere vormen aan. Het werk werd intensiever, maar ook lonender. De opbrengsten groeiden en daarmee de mogelijkheden. Naast de tulpenbollen kochten ze vee. Australië, met zijn uitgestrekte vlaktes en eindeloze ruimte, bood grenzeloze kansen. De kuddes werden groter, en de boerderijen groeiden mee. Met de groei kwam ook macht en aanzien. De

boeren die ooit klein begonnen waren, werden grootgrondbezitters, mensen met invloed en status. Maar die status bracht zowel voordelen als nadelen met zich mee.

Mijn vader was een zakenman in hart en nieren. Voor hem waren bloemen niet slechts gewassen; ze waren een universele taal. Hij zag hoe de kleuren en geuren van tulpen, narcissen en hyacinten mensen over de hele wereld konden verbinden, ongeacht cultuur of taal.

Zijn werk was zijn passie, maar ook zijn roeping. Hij wist markten te openen in verre landen waar bloemen zelden bloeiden, en met elk succes groeide zijn naam en zijn reputatie. Toch bleef zijn hart, ondanks zijn avontuurlijke geest en wereldwijde contacten, altijd geworteld in Nederland. Dat had alles te maken met mijn moeder.

Mijn moeder was een vrouw van principes, iemand die precies wist wat ze wilde en wat niet. Haar wereld was niet gebouwd op dromen van grootse plannen of verre reizen, maar op familie, verbondenheid en de warmte van vertrouwde gezichten. Ze kon zich niet voorstellen om ooit in Australië te wonen, een land waar mijn vader op een dag zijn imperium wilde uitbreiden. Het idee om in 'the middle of nowhere' te leven, mijlenver verwijderd van haar moeder, broers en zussen, was voor haar simpelweg ondenkbaar.

Haar familie was haar anker, haar fundament. En dus bleven we in Nederland, in het kleine dorpje Bovenkarspel, genesteld tussen de bloembollen en bloemkolen.

Het gekke is dat hun liefde ontstond op een plek die je nooit zou associëren met hoe dat nu zo in elkaar stak.

Mijn vader ontmoette mijn moeder voor het eerst in een discotheek in Grootebroek.

Het was een gewone zaterdagavond, gevuld met de opzweepende muziek van de jaren '70, discolampen die over de dansvloer flitsten en het geroezemoes van jongeren uit de omliggende dorpen. Mijn vader stond aan de bar met een biertje in zijn hand toen hij haar zag. Ze stond niet eens dichtbij, maar iets in haar houding, haar uitstraling, trok hem meteen aan. Ze was het soort vrouw dat je niet over het hoofd kon zien, zelfs niet in een overvolle zaal.

Voor mijn vader was het een bliksemflits, een moment van absolute helderheid. Later vertelde hij me dat hij al bij die eerste blik wist, dit is de vrouw waar ik de rest van mijn leven mee wil doorbrengen.

Mijn moeder, aan de andere kant, had hem nauwelijks opgemerkt. Ze was gekomen met een groep vriendinnen en stond te lachen om een flauwe grap die iemand had gemaakt. Toch moet er iets in haar onderbewustzijn geklikt hebben, want toen mijn vader uiteindelijk de moed had verzameld om haar aan te spreken, ontstond er een gesprek dat hen beiden verraste. Ze gingen buiten staan en praatten over van alles over muziek, over het